

Text z knihy proroka Izaiáša, Iz 49,3.5-6 patrí k tzv. piesňam o Božom služobníkovi (Iz 42; 49; 50; 52-53), ktoré vznikli v kontexte babylonského exilu. Židia vkladali nádej do perzského kráľa Cýra, ktorý bol vnímaný ako Boží nástroj (Iz 45,1), skrze ktorého mal prísť politický návrat a sloboda. Realita však priniesla sklamanie: Judea sa stala iba malou provinciou Perzskej ríše. Chrám bol síce obnovený, no plná sloboda neprišla. Sloboda, ktorú Boh ponúkol svojmu ľudu, nebola iba oslobodením od vonkajších obmedzení, ale slobodou od hriechu, strachu a uzavretosti do seba.

Izrael rozpráva o svojom povolaní a objavuje vlastnú identitu a poslanie. Boh ho nazýva svojim služobníkom, teda miestom, kde sa zjavuje Jeho sláva (Iz 49,3), lebo návrat z vyhnanstva už nie je obmedzený len na Izrael. Boh prekvapivo rozširuje horizont spásy: ... Urobím ťa svetlom národov ... (Iz 49,6). Spása sa týka aj tých, ktorí boli považovaní za vzdialených či vylúčených z Božej priazne.

Izrael teda nie je vyvolený pre seba, ale jeho povolanie ukazuje, že hranice Božej milosti sa nekonečne rozširujú. Zároveň je povolaný slúžiť Pánovi, ktorý sa zjavuje nielen ako pastier svojho ľudu, ale aj ako vodca všetkých národov. Boží služobník zhromažďuje rozptýlené ovce Izraela a je vyslaný až do končín zeme.

Prorok nás pozýva znovuobjaviť, že Boží plán je vždy väčší než naše očakávania. Boh povoláva svojho služobníka: Izrael, Krista, Cirkev i každého z nás, aby sme boli znamením nádeje pre druhých.

Úvodné verše *Prvého listu Korint'anom (1 Kor 1,1-3)* majú formu klasického helenistického listu, no autor ich naplňa hlbokým teologickým obsahom.

Pavol sa predstavuje ako apoštol Ježiša Krista z Božej vôle (1 Kor 1,1). Nie je to sebaobhajoba ani zdôraznenie osobnej autority, ale vyznanie jeho povolania. Pavol, často označovaný ako apoštol národov, vedome pripomína, že jeho poslanie je darom od Boha, nie výsledkom osobnej kvalifikácie či zásluh.

Tento pohľad na apoštolstvo je kľúčový pre pochopenie Pavlovej reakcie na situáciu v Korinte. Komunita sa zmietala v rozdeleniach, morálnych zlyhaniach a duchovnej pýche. Pavol pripomína Korint'anom, že nikto v Cirkvi nemá dôvod na pýchu, a pozýva ich žiť novú existenciu Božích detí v Kristovi, aj uprostred konkrétnych slabostí.

Adresáti listu sú označení ako tí, ktorí boli posvätení v Kristovi Ježišovi a povolaní byť svätými (1 Kor 1,2). Posvätenie tu neznamená stav bez hriechu, ale nový spôsob existencie: patriť Kristovi a žiť z Jeho milosti. V Pavlovom chápaní svätosť znamená byť spoločenstvom s Bohom aj s bratmi a sestrami, ktorí vyzývajú to isté meno Pána.

Zároveň sa tu ukazuje dynamické napätie svätosti: na jednej strane ide o nezaslúžený Boží dar, na druhej strane o konkrétnu úlohu a poslanie. Korint'ania sú už posvätení, a predsa sú vyzývaní, aby svätosť žili. Pavol odmieta perfekcionizmus, ale aj pasivitu: svätosť sa rodí zo spolupráce s milosťou v konkrétnych vzťahoch a každodenných situáciách.

Tento text nám pripomína, že Cirkev je spoločenstvom posvätených, ktorí sú zároveň stále povolaní rásť. Nie sme dokonalí svätci, ale tí, ktorí boli uchopení Božou milosťou a povolaní ju sprostredkovať svetu. Skrze krst a Eucharistiu sme súčasťou univerzálnej Cirkvi, ktorej úlohou je prinášať milosť a pokoj tam, kde vládne rozdelenie, nepokoj a strach.

Pasáž z *evanjelia sv. Jána (Jn 1,29-34)* nasleduje hneď po Prológu, kde sa hovorí o Slove, ktoré bolo od večnosti u Boha. Teraz však Ján Krstiteľ ukazuje, že toto Slovo vstupuje do dejín. Jánova úloha je jednoduchá, no zásadná: byť svedkom Krista, odkazovať učeníkov na Ježiša a upozorniť aj nás, kam sa máme obrátiť.

Keď Ján Krstiteľ hovorí 'Hľa!' (ἴδε), nejde len o neutrálnu informáciu. Je to pozvanie k rozhodnutiu: rozpoznať pred sebou Krista, Božieho Baránka, ktorý prichádza niest' hriechy sveta.

Ján Krstiteľ nazýva Ježiša Baránkom Božím (ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ) a odkazuje na obetného baránka starozákonného veľkonočného obradu (Ex 12) i na trpiaceho služobníka z Izaiáša (Iz 53,7). Ježiš - Baránok sníma hriechy sveta i naše hriechy (ἅπασιν ἁμαρτίαν). To neznamená, že hriech zmizol sám od seba, ale že On ho prijal na seba a premohol láskou.

Duch Svätý spočíva (μένω) na Ježišovi, ktorý má moc meniť naše životy a viesť nás do novej existencie. Ján zdôrazňuje, že Kristus je živý Baránok, ktorý premieňa svet cez lásku, nie len abstraktná idea či symbol.

Dnešné evanjelium nás pozýva ... otvoriť oči a srdce pre Krista, nie len zbierať informácie o ňom ... nasledovať Ježiša v láske, ktorá prekonáva hriech a zlo ... žiť z Ducha, ktorý prebýva v Kristovi ... viesť druhých k Baránkovi, nie k sebe samým.

Kristus je tu, medzi nami, a jeho láska premieňa životy. Stačí, ak sa mu otvoríme a necháme sa ním viesť!